

Lukunäyte Helena Sinervon romaanista

Tykistönkadun päiväperho

WSOY 2009

1.

SUHTEETTOMUUTEEN ILMESTYY MERKKI

Mette havaitsee bideesuihkun riskit nautintoja suuremmiksi

Metten kolmas orgasmi oli enää laimea kaiku edellisistä, vaikeasti saavutettava ja kivulias, kuin olisi pissahätäisenä joutunut keskelle Wagnerin oopperaa pelkkä lopun odotus mielessään. Hän vetäytyi irti Otosta, väsymättömästä opiskelijapojasta, jota hän oli kärsivällisesti opettanut tavoilleen mutta joka silti silkkaa innostustaan sortui usein jyystävään pumppaukseen. Mette nousi sängystä, suikkasi suikon nuorukaisen poskelle ja meni suihkuun.

Suhteen alussa pojan pieni ja tunkkainen yksiö Kalliossa Viidennellä linjalla oli aiheuttanut kiihottavia väristyksiä. Mette oli kutsunut sitä pornografiseksi kabinetiksi, omaksi pikku bordellikseen, ja pelkkä ajatus sen pölyisinä roikkuvista verhoista oli kastellut hänen pikkuhousunsa ja saanut aikaan pakottavan nosteen hänen klitorikseensa. Pöydällä lojuvista kirjoista päätellen poika opiskeli valtio-oppia tai poliittista historiaa, oli kai hän sen jossakin vaiheessa sanonutkin, mutta Mette oli unohtanut asian saman tien.

Asunnossa oli parvi, jossa poika nukkui, mutta naidessa he käyttivät sohvaa, nojatuolia tai sohvapöytää. Viereisen talon asunnosta oli kapean sisäpihan poikki suora näkymä sohvalle, ja joskus murrosikäinen tyttö istui siellä ikkunalaudalla ja katseli heidän

puuhiaan. Silloin Otto meni kalu pystyssä ikkunan ääreen ja veti rullaverhot alas.

Suihku, kertakaikkisen järkyttävä kapine, ruostunut ja kalkin tukkima, oli pelkkä bidee. Kuten Otto oli neuvonut, Mette nousi vessanpöntön reunoille seisomaan ja pesi hiet yltään. Hän oli monta kertaa sanonut, että suihkuttelu ilman vesieristeitä ja lattiakaivoa saisi ennen pitkää aikaan homekasvustoja, vaikka suurin osa vedestä valuisikin vessanpönttöön. Otto oli vain kohauttanut olkapäitään. Asunnon omisti hänen ulkomaille muuttanut tätinsä, ja jos tämä joskus palaisi takaisin, mitä poika syvästi epäili, koko luukku olisi joka tapauksessa remontoitava.

Metten neljäkymmenvuotissyntymäpäivät olivat jo vuosia sitten takanapäin, ja tasapainoilu vessanpöntön reunoilla, varsinkin laskeutuminen liukkaille, haljenneille ja märille lattialaatoille, tuntui yhtäkkiä huomionarvoiselta riskitekijältä. Entä jos hän jonakin päivänä liukastuisi ja löisi päänsä? Miten hän selittäisi onnettomuuden perheelleen? Oli aika lopettaa suhde, se ei enää ollut kaikkien riskien arvoinen. Eroottisen huuman laannuttua pojan nulikkamainen, litteä rinta ja jänteikkäät koivet alkoivat näyttää hänen silmissään seksittömiltä. Mutta toistaiseksi hän ei ollut raaskinut torjua pojan hellyttävää, kieltämättä imartelevaa intoa. Hän oli, niin hän itselleen asian selitti, luottanut värkkiensä toimivuuteen. Hän oli sulkenut silmänsä ja ajatellut Ruhtinasta, entistä Ranskan Suomen suurlähettiläs Albert Leducia, jonka kanssa hänellä ei koskaan ollut pientä silmäpeliä enempää mutta olisi voinut olla.

Mette ja Otto olivat tutustuneet internetin keskustelupalstalla. Sieltä Mette oli aikaisemminkin löytänyt kaipaamaansa seksiseuraa, nuoria miehiä, joita miellytti se ettei naisella ollut mitään vaatimuksia. Mette ilmoitti heti haluavansa suoraan asiaan ilman liikoja tunteita, että hänen ikäisellään naisella alapää oli jatkuvassa valmiustilassa.

Kypsää naista himot pakottivat yhtä vastaansanomattomasti kuin nuoria miehiä. Ennenaikaiset siemensyöksyt eivät häntä haitanneet, hän oli vakuuttanut, hän hoitelisi itsensä omin käsin loppuun.

Kun Mette tuli suihkusta, Otto makasi sohvalla ja masturboi. Oton sukuelin oli pitkä ja paksu. Se oli oikeastaan suhteettoman suuri niin mitättömään ruumiiseen.

Juuri suhteettomuus oli aluksi kiihottanut Metteä, valtava penis joka pongahti lyhyiden reisien välistä pystyyn pienestäkin vihjeestä, eräänlainen seksuaalinen käenmuna, joka herätti vaistot vaikka olikin tarkoitukseensa nähden ylisuuri. Oton kalu nousi korkealle navan ylle rintalastan alkukohtaan asti ja heilahteli askelten tahtiin elävänä metronomin puikkona. Alkuun Mette oli katsellut sitä vuoroin himoiten, vuoroin inhoten ja kavahtaen, ja juuri tuo himon, inhon ja kauhun jumalkeinu oli hypnotisoinut hänet seksuaaliseen ekstaasiin, joka oli säilynyt hänen jäsenissään useita päiviä sen jälkeen kun hän oli painanut oven perässään kiinni ja juossut portaat alas kadulle.

Suhteettomuuteen liittyi sekin piirre, että Oton kasvot olivat pienet ja somat nukenkasvot. Ajeltuna ja siististi puettuna hän olisi näyttänyt Keniltä, Barbie-nuken poikaystävältä. Mutta Otto oli yltä päältä karvainen, ja hänen ruokkoamattoman partansa keskeltä näkyi puoliksi avautunut punainen ja märkä suu, jonka irstas ilme säesti kiiluvien silmien himokkuutta.

Tuo nulikkahan on heti poikuutensa menetettyään selvä pukki, Mette oli ajatellut ensi tapaamisen jälkeen.

Otto oli leuhka kalunsa koosta niin kuin miehet usein olivat, olipa siihen aihetta tai ei. Nyt hän retkotti selällään lantio koholla ja sively terskansa laitoja. Hän oli laittavinaan elimensä kirjanmerkiksi – kyseessä oli Peter Englundin teos *Kirjeitä nollapisteestä* – mutta hänen tarkoituksensa oli vain esittää, kuinka korkeaselkäisen kirjan yläreunasta vilkutti paisunut terska räystääineen ja pari tuumaa

kyvykästä kullinvartta. Mette olisi pitänyt esitystä mauttomana, mutta yllättäen hänen sukuelimensä reagoivat toisin, ja hän tunsi taas klitoriksensa tykyttävät vaatimukset.

Käy nelinkontin pöydälle, Otto komensi ja Mette totteli. Sekin kiihotti häntä että hän sai totella, alistua määräysvaltaan, kuvitella olevansa jonkinlainen seksiorjatar vailla omaa tahtoa, antaa persoonallisuutensa liueta seksuaalisen koneiston osaseksi ikään kuin heijastelemaan kosmoksen laajenemista ja kaaoksen lisääntymistä.

Kun Otto nai Metteä takaapäin, *Kirjeitä nollapisteestä* lojui avattuna heidän silmiensä edessä teksti pöytää vasten. Kannen kuvassa oli ensimmäistä maailmansotaa esittävä maalaus, jossa uupuneet sotilaat ohittivat hiiltyneen puun rämpiessään liejuisen kentän poikki. Juuri kun Mette tunsi Oton laukeavan, hän käänsi kirjan ja luki:

Monet olivat vain eräänlaisia mustuneita tikku-ukkoja, jotka lojuivat siinä jäykkinä ja vääntyneinä kaiken sälän keskellä: heidän kätensä sojottivat ja heidän selkänsä olivat köyryssä, niin kuin he vielä, loputtoman hitaasti yrittäisivät päästä jaloilleen. Edempänä kuolleet eivät olleet muuta kuin maahan kasautunutta epäselvää hiilitöherrystä, jota oli vaikea erottaa muusta roinasta. He olivat ikään kuin sulautuneet katastrofiin – siinä vielä yksi hauta.

Se oli merkki, Mette ajatteli, merkki siitä että suhde oli lopetettava. Enää koskaan hän ei kiipeäisi vessanpöntön reunoille peseytymään. Hän otti olkalaukustaan pikkuhousunsuojan ja asensi sen paikalleen. Sperma valuisi ja imeytyisi siihen jo ennen kuin hän saapuisi kotiinsa Tykistönkadulle Töölöntorin laidalle. Kun Otto ehdotti seuraavaa tapaamisaikaa, Mette sanoi unohtaneensa kalenterin kotiin.

Soitellaan, hän huikkasi huolettomaan sävyyn ja sulki taakseen mahonkiviilulla päällystetyn halvan ulko-oven.

HELENA SINERVO

www.helenasinervo.fi